

Et Blad til Thorvaldsens Album.

Hr. Frederik Barfod agter at samle alle Notisser o. s. v. der angaae Thorvaldsen, og udgive dem som et Thorvaldsens Album. Han har udstedt Indbydelse til alle Mennesker om at levere ham Bidrag, og vi tove ikke med, foreløbig at sende ham Efterfølgende. Det bør hedde:

En Paryk og flere Skaldede.

Da Thorvaldsens Død erfarede, rev „Fædrelandet“ sig som bekjendt jamrende i Haarene. Dog havde dette ingen videre Følger.

Mere følgerig var Virkningen af den verdensberømte Kunstners Død paa Prof. Heiberg. Om det var af Sorg over den Hedengangne eller af Fortvivlelse over et Niim til det Declamations-Nummer, Fru Heiberg i den Anledning skulde fremsige i Theatret, vides ikke — nok er det, han rev sig ogsaa i Haaret.

De, som tvivlede om Sandheden heraf, bleve overbeviste ved at see og høre, hvor haartrukket Declamations-Nummeret var. Vist er det, at Prof. Heiberg fremtidig maa bære Paryk.

Det var altsaa Parykken.

Et andet Factum er mindre bekjendt; det foregik i Natens Tausched som et Mysterium. Men selv Natten er ikke længere taus, den har fortalt Alt til „Corfaren“.

Da den store Dobe laa ligklebt, med Laurbærkrandsen om Hovedet, og næste Dag skulde begravnes, faldt det pludselig en fornem Dame ind, at hun ikke havde nogen Erindring om Thorvaldsen, og den maatte hun have.

Hun var ikke saa lykkelig som Overlæge Jacobsen, han fik jo ved selve Thorvaldsens Død endog en dros Erindring.

Men et Erindringstegn vilde hun som sagt have, og hun sendte Bud og udbad sig en Lok af den store Kunstners Haar.

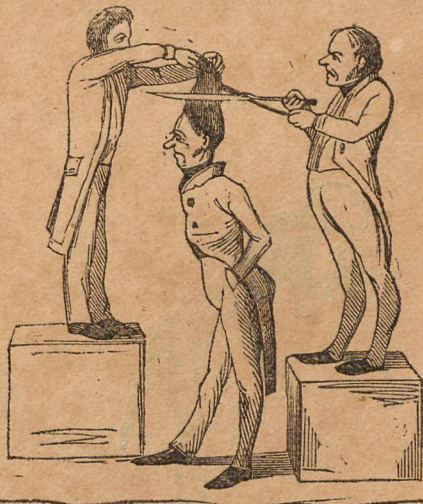
Næppe var dette blevet bekjendt, for næsten alle fornemme Damer sendte Bud og ligeledes udbade sig en Lok.

Thorvaldsen var en stor Kunstner og en retskaffen Mand; men han var ingen Samson. Dette sagde ogsaa Comiteen til sig selv, da den holdt et extraordinært Møde for at raadslaae om, hvad der var ved Sagen at gjøre.

Men man fik en Idee, en glimrende Idee. Der seer man, hvad Fortvivlelsen kan gjøre.

Man vilde lade Andre give Haar til! Andre — naturligviis andre Kunstnere.

Men Eleverne vare naturligviis ikke værdige til, med deres Haar at repræsentere Thorvaldsen, og med en Art Stoltthed rakte Professorerne derfor deres Haar, deres Hoveds Prydelse frem.

Nogle Haar vare sorte, andre graae, atter andre røde, og Thorvaldsen havde hvide Haar.

Damerne undrede sig, og En, der havde faaet en

for roe Tot, sagde: Jeg er bestemt bleven narret;
Tjeneren er gaaen op til en Friseur.

Men Comiteen, hvem hun adspurgte, svarede, at
hun var ikke bleven narret. Hun maatte betænke, at
Mennesket forandrer sig i Døden.

Dette Factum er ubevisligt.

Men nok herom: Derfor er det saadanne skaldede
Profesorer, vi have ved Academiet.